

[Arbejdsministeren]

større støtte i fremtiden, er, at lovforslagets § 17 jo siger, at de regler, der skal fastsættes centralt, skal fastsættes efter forhandling med Landsarbejdsnævnet. I Landsarbejdsnævnet sidder som bekendt lønmodtagernes organisationer, og Landsarbejdsnævnet med lønmodtagernes organisationer har jo sagt om lovforslaget:

»Der var i nævnet stort set enighed om, at de nugældende regler ikke virker hensigtsmæssigt, og hovedorganisationernes repræsentanter gav udtryk for, at de var positive over for de foreslåede radikale ændringer, og at disse nok ville få en bedre effekt for fremme af den geografiske mobilitet, samtidig med at de regionale arbejdsmarkedsnævne fik et nyt instrument til fremme af den regionale arbejdsmarkedspolitik.«

Hvem er det så, der står for den regionale arbejdsmarkedspolitik? Ja, det er jo altså i høj grad de lokale nævne, hvor også lønmodtagernes organisationer sidder sammen med arbejdsgiverne. Det er de lokale lønmodtagere og de lokale arbejdsgivere, og jeg tillader mig altså at have tillid til, at de sammen med vores forvaltningsfolk kan udmønte disse regler på en måde, som er i overensstemmelse med flertallets hensigt.

Jeg er selvfølgelig tilfreds med, at hr. Kaj Poulsen kvitterede for det svar, der blev givet. Når lovforslaget er vedtaget og vi skal til at gennemføre det, er jeg selvfølgelig helt indstillet på at besvare supplerende spørgsmål – sådan som hr. Kaj Poulsen nævnte han gerne ville – med hensyn til, hvordan denne type ting virker i praksis, og hvad vi har af nuværende konkrete resultater.

Til fru Lilli Gyldenkilde skal jeg blot understrege, at § 17-regelsættet, som jeg lige nævnte, skal forhandles med Landsarbejdsnævnet. Når det så er forhandlet med Landsarbejdsnævnet, er det selvfølgelig sædvanlig praksis, at det er arbejdsministerens administrative ansvar at gennemføre det i overensstemmelse med lovgivning og regelsæt.

Men det er lige så klart, at når et parti, som har været med til at levere flertallet for et lovforslag, udtrykker ønske om, at man, inden reglerne bliver sendt ud, får lejlighed til at kigge på dem, er jeg indstillet på at kvittere for det og sørge for, at det parti, der måtte bede om det, får mulighed for at kigge på reglerne, inden de bliver sendt ud.

Det tilbud skal jeg også lade gå videre til CD og Kristeligt Folkeparti, for der er jo igen tale om, at vi på arbejdsmarkedspolitikens område har et bredt flertal i Folketinget, hvor 6 af Folketingets partier står bag lovgivningen. Jeg kan godt lide at have brede flertal på arbejdsmarkedspolitikens område. Jeg havde håbet, at Socialdemokraterne også ville have været med. Det gik ikke denne gang; det håber jeg at det gør næste gang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 67 stemmer (KF, SF, V, RV, CD og KRF) mod 50 (S og FP).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 89:

Forslag til lov om naturforvaltning.

Af miljøministeren (Lone Dybkjær).

(Fremsat 17/11 88. Første behandling 29/11 88. Betænkning 19/4 89. Anden behandling 27/4 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Det Konservative Folkeparti vil værne og udbygge den private ejendomsret. »Vi afviser pressionsgrupperes forsøg på udnyttelse og misbrug af miljøbestemmelserne.« Disse smukke og rigtige ord vedtog Det Konservative Folkeparti på landsrådsmødet den 6. september 1981. Man kaldte det »En fremtid i frihed«.

Venstres tidligere landbrugsminister fulgte godt med, da han udtalte, at det vigtigste er at skaffe vilkår for landbrugserhvervet, som gør det muligt for ejere og brugere af landbrugsjendomme selv at træffe de fornødne drifts-